

Waarop is onze vreugde gebaseerd?

door: W.J. Hocking

“En Nehemia (dat is de stadhouder) met de priester-schriftgeleerde Ezra en de Levieten, die het volk onderricht gaven, zeiden tot het gehele volk: Deze dag is voor de Here, uw God, heilig; bedrijft geen rouw en weent niet. Want het gehele volk weende, toen het de woorden der wet hoorde. Voorts zei hij tot hen: Gaat heen, eet lekkernijen en drinkt zoete dranken en zendt aan ieder voor wie niets bereid is, een deel, want deze dag is voor onze Here heilig: weest dus niet verdrietig, want de vreugde in de HERE, die is uw toevlucht.”

Nehemia 8:10-11

De aansporing van Nehemia in dit gedeelte is ook op ons van toepassing. De bedoeling van de stadhouder was het uit de ballingschap teruggekeerde volk aan te moedigen zich te verheugen en dankbaar te zijn. Hij deed deze oproep op een ogenblik dat alles in strijd leek te zijn met dergelijke gevoelens. Bij het volk waren veel dingen die aanleiding zouden kunnen geven tot verootmoediging. De toestand was ook bedroevend voor God. Maar het woord van Nehemia hield in dat als er een tijd was om te klagen, er ook een tijd was om van vreugde op te springen. Nu was het ogenblik gekomen om blij te zijn. Het volk moest zich in God verheugen.

De zwakte van de Joden

De Joden hadden op die dag het Woord van God horen voorlezen. Het had rechtstreeks betrekking op hen en hun ellendige toestand. Ze weenden, omdat ze zagen hoever ze door eigen schuld waren afgedwaald van de zegeningen die God hun had willen geven. Maar ze konden het ook van een andere kant bekijken. Als ze naar zichzelf keken, konden ze alleen maar hun eigen zwakte betreuren. Maar als ze omhoog keken, dan hadden ze reden genoeg om blij te zijn met de dingen die God schonk. Wij moeten ons dat ook realiseren, als alles verkeerd gaat en het besef tot ons doordringt dat wij in de laatste dagen leven. Maar deze dingen zouden diep in onze harten gegrift moeten zijn:

- (1) God is onze God.
- (2) De Heer Jezus is onze Heiland, onze Vriend en onze Leidsman.
- (3) Wij hebben de Geest van God in dezelfde volheid als toen Hij werd uitgestort op de Pinksterdag.
- (4) En ten slotte blijft het Woord van God ongeschonden.

Het overblijfsel teruggebracht

Het boek Nehemia vertelt ons de geschiedenis van het Joodse overblijfsel, dat was teruggekeerd uit de Babylonische ballingschap. God had het hart van hun onderdrukkers bewerkt, zodat die hun hadden toegestaan hun ballingsoord te verlaten en terug te gaan naar hun eigen land. Deze terugkeer was vele jaren geleden begonnen en was gerealiseerd op verschillende tijdstippen. De tempel was inmiddels herbouwd en nu moesten de muren van Jeruzalem nog worden opgericht. Slechts een handvol Israëlieten leek van deze mogelijkheid gebruik te hebben gemaakt. Twee miljoen mensen hadden destijds de slavernij van Egypte verlaten om naar het Beloofde Land te gaan. Waar was die talrijke natie nu? Het grootste deel van de stammen was nog aan de heidenen onderworpen. Ongeveer vijftigduizend personen waren nu naar de stad van de grote Koning teruggekeerd. Het waren er nauwelijks genoeg om haar straten te bevolken.

Er waren genoeg redenen tot verootmoediging en men kon zich afvragen: ‘Waar zijn nu onze broeders, die evenals wij het zaad van Abraham zijn? Een paar hier en anderen daar, maar velen zijn verloren geraakt onder de volken. Sommigen zijn afvallig geworden en hebben zich vermengd met de heidenen. Anderen vermengen de dienst van Jahweh met de dienst van de afgoden; en de Samaritanen en de andere volken haten ons. Maar hoewel wij blootgesteld zijn aan de aanvallen van onze vijanden en omringd zijn door lieden die zich verzetten tegen de wederopbouw en die proberen ons moedeloos te maken, toch hebben wij het Woord van God. Dat leidt ons in onze moeilijkheden en troost in dit uur van verdrukking. Wij kunnen ons dus nog verheugen te midden van de beproevingen’.

De uitwerking van het Woord

Het was voor Ezra duidelijk dat alleen het Woord van God hen kon leiden en versterken en hun Gods wil in herinnering kon brengen. Want het Woord was niet veranderd vanaf het ogenblik dat het aan de vaders

was toevertrouwd. Weliswaar hadden ze geen indrukwekkende tempel meer. Ze hadden geen stad voor de Messias, wanneer Hij zou komen volgens de belofte aan de dochter van Sion. Zij hadden niets waarop zij konden rekenen dan alleen het Woord van God, en dat bleef altijd wat het vanaf het begin geweest was.

Ezra stond op een houten verhoging en het volk rondom hem luisterde naar het woord des Heren. Het eerste wat zij aanvoelden was dat hun situatie totaal verschillend was van de beloften die God hun had gegeven. Bijvoorbeeld: Wat had God aan Abraham beloofd? Dat de heerschappij van zijn nageslacht zich zou uitstrekken tot aan de grote rivier, de Eufraat (Gen. 15:18). Maar zij kwamen als vrijgelaten gevangenen uit de landen van de overkant van de Eufraat. Aan de wilgen aan haar oevers hadden zij hun harpen gehangen, omdat hun overwinnaars met hen spotten. Zij konden geen lied des Heren zingen op vreemde bodem, in het land van hun ballingschap. Zij waren ver van God afgedwaald en zelfs het lan, dat hun beloofd was, was in het bezit van de volken!

Als wij in het licht van het Woord onze eigen geestelijke positie beschouwen, moeten we ons dan niet schamen? Waar zijn ze die nu Christus volgen? In de huidige verwarring kan men nauwelijks onderscheiden wat van God is en wat niet van God is. Velen die God vrezen zijn beschaamd en zeggen: God is licht; maar waar kunnen we naartoe gaan om de waarheid te vinden? We sluiten ons aan bij een groep voor een paar weken en dan gaan we ergens anders naartoe, omdat we het er niet kunnen vinden. Daarna naar een andere, enzovoorts, maar we vinden geen vaste grond. Maar is dat de juiste conclusie? Hebben wij werkelijk geen vastheid en zekerheid? God zij dank: de Heilige Schrift blijft waar, zoals die in het begin was. U en ik kunnen daarin lezen en er precies dezelfde dingen vinden die de apostolische gemeenten van God ontvingen door de mond van Zijn dienstknechten.

Maar de grote vijand van de zielen probeert van hen die Christus volgen het enige houvast af te pakken dat hun nog overblijft: dat is het Woord van God. Laat niemand zichzelf bedriegen, het Woord van God blijft standvastig en waar. Waarom lezen zoveel christenen de Bijbel niet, terwijl ze dat zoveel mogelijk zouden moeten doen? En zij die de Bijbel wel lezen zeggen: Het gaat mijn verstand te boven. Zij raken ontmoedigd en nemen de wanorde aan als iets onvermijdelijks.

Deze Joden huilden omdat het Woord van God hun geweten raakte en tegen hen zei dat ze het mis hadden. Geloof mij: u zult meer hulp vinden in het Woord van God, als we het toestaan ons te tonen waarin we ons vergissen en toegeven dat we het mis hebben, dan wanneer we het Woord lezen zonder dat het geweten geraakt wordt. De scherpte van het Woord had deze Joodse toehoorders getroffen. Maar God brengt niemand wonden toe zonder ze te willen genezen. Terwijl de mannen en vrouwen huilden, richtten Gods dienstknechten deze mooie boodschap tot hen: “*Gaat*

heen, eet lekkernijen en drinkt zoete dranken en zendt aan ieder voor wie niets bereid is, een deel, want deze dag is voor onze Here heilig” (vs. 11).

Ze moesten zich verheugen te midden van de tranen, zich verheugen omdat de HERE nog steeds bij hen was. Het besef van hun zwakheid verpletterde hen, maar ze werden opgedragen de blik van zichzelf af te wenden en op God te richten. Zo zouden zij kracht vinden – in Hem. “*De vreugde in de HERE, die is uw toevlucht*”.

Eet lekkernijen

Laten we vers 11 nader bekijken. Het is zo rijk aan bemoedigingen: “*Gaat heen, eet lekkernijen*” (wat vet is). Wat moeten we verstaan onder deze woorden? Wij weten uit de wet van Mozes in verband met de offers, dat het vet van het dier het uitgezochte deel was. De verordeningen die aan de priesters waren gegeven zeiden expliciet dat het vet van de offers bewaard moest worden om verbrand te worden als het deel van God Zelf. We kunnen de bedoeling daarvan begrijpen, omdat we weten dat we God het beste deel moeten geven. De egoïstische mens neemt het beste voor zichzelf en geeft de rest aan anderen. Maar het is volkomen duidelijk dat als wij iets aan God geven, wij Hem alleen het beste kunnen geven.

Het vet van de offeranden

Als een Israëliet uit dankbaarheid een offer aan God bracht, ging hij naar zijn kudde, onderzocht het vee en schatte de waarde ervan. Daarna koos hij het beste dier uit, dat zonder gebrek was. Hij kon aan de HERE niets anders geven dan het beste. Hij zou niet minder dan het beste willen geven. Nu stel ik de vraag: ‘Zouden wij daarin bij die Israëliet achterblijven? Als wij iets aan God geven, wat zullen wij Hem geven? Het beste dat wij hebben! U zult misschien zeggen: het beste dat ik heb is nog van weinig waarde. Misschien is dat zo, maar geef Hem niet minder dan dat’.

Het gebeurt dat God ons geloof beproeft op de manier, zoals Hij dat bijvoorbeeld deed bij Abraham. God had van Abraham niets kostbaarders kunnen vragen dan zijn zoon, die zoon op wie hij al zijn hoop gevestigd had, die hij liefhad, Isaak. Op de berg Moria stelde God de kracht van het geloof van de aartsvader op de proef. God komt soms naar ons toe in ons leven en legt Zijn vinger op iets dat wij bezitten en zegt dan: ‘Geef dat aan Mij’. Zijn wij dan bereid Hem het beste te geven?

Abel offerde aan God een offer met het vet; hij gaf dit deel aan God. Op die manier toonde hij dat hij niets voor zichzelf wilde houden. Later zei de wet op een duidelijke manier dat niemand vet mocht eten (Lev. 7:22-25). Maar hier zegt Nehemia tegen het volk dat het moest eten wat vet is, ‘lekkernijen’. Ik denk niet dat dit betrekking heeft op het vet van de offers, die aan de HERE geofferd werden. Het is ook een ander Hebreeuws woord dat in deze tekst wordt gebruikt.

Maar we kunnen wel eenvoudig de algemene betekenis van deze opdracht begrijpen. Het vet betekent: het beste, het fijnste van het voedsel. Zij werden geroepen om deel te nemen aan het feestmaal van God. Ze worden uitgenodigd om van het allerbeste te eten. De Heer spreekt in een gelijkenis van een koning, die een feestmaal had gereedgemaakt en veel mensen had uitgenodigd voor de bruiloft van zijn zoon. De uitnodiging werd gericht aan iedereen die aan de kant van de weg was, en aan hen die niets hadden. Zij werden uitgenodigd om de vetgemeste beesten van de koning te komen eten. Men zou kunnen zeggen: 'Een stuk brood was voldoende geweest voor deze mensen'. Maar dat zou niet passen bij een koning. Hij moet vetgemeste beesten hebben voor het feest, om zijn koninklijke edelmoedigheid te laten zien.

Hebben wij begrepen wat dat betekent? Waarmee moeten wij ons als christenen voeden? Waarmee moeten wij het nieuwe leven voeden? Wat hebben wij nodig om onze geestelijke hoop in levend te houden? Als u kracht en vreugde wilt hebben: "(...) eet lekkernijen". U kunt deze dingen vinden in de kostbare Persoon van Christus, waarvan het Woord van God vol is.

Christus in al de Schriften

Waarom waarderen zoveel mensen de Bijbel niet zoals ze het zouden moeten doen? Omdat ze iets zoeken over zichzelf, in plaats dat ze *Christus* erin zoeken. Zij worden dan ook niet zo erdoor gezegend als het geval zou kunnen zijn. Ik kan namelijk niet zoveel in de Bijbel vinden over mijzelf, niet in de wet of in de profeten. Maar ik kan het eerste boek van de Bijbel niet lezen, zonder onmiddellijk iets over de Heer Jezus te vinden; en als ik de laatste bladzij lees, schittert Zijn heerlijkheid in elk vers. Waarom vervult Christus de hele Bijbel? Omdat we al lezende zouden kunnen eten wat vet is, 'lekkernijen'. Laten we Christus zoeken in onze persoonlijke bijbelstudie, omdat God Zijn welbehagen in Hem heeft gevonden en Hij Gods wil heeft volbracht. De Heer Jezus heeft gezegd: "*Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem*" (Joh. 6:56).

Drinkt zoete dranken

Ik denk dat veel christenen niet alle zoetheid uit dit pelgrimsleven halen die ze zouden kunnen krijgen. Zij schijnen te denken dat het noodzakelijk is veel bittere dranken te drinken. Het Woord van God bevat echter alles wat nodig is om bittere dingen zoet te maken. Door het Woord leren wij Christus Jezus kennen, die in deze wereld de Man van smarten is geworden. Hij is nu gezeten aan Gods rechterhand, maar Hij blijft altijd dezelfde Jezus. Geeft dat geen kracht? Ik weet dat Jezus Christus bij mij is in mijn beproevingen en moeiten. Hij heeft medelijden en Hij sterkt mij.

Geeft deze wetenschap geen overvloedige vertroosting? Als ik Hem bij mij heb, weet ik dat ik niet teleurgesteld zal worden. Als Christus in het scheepje is zal het de haven bereiken, hoe de storm ook woedt. Op deze manier maakt Christus door Zijn tegenwoordigheid de bittere dingen van dit leven zoet. De Heer Jezus Christus is eenmaal hier op aarde geweest en als u vindt dat uw leed groot is, weet dan dat Zijn moeiten nog veel groter zijn geweest. Maar van Hem staat geschreven: "(...) *die om de vreugde die voor Hem lag, het kruis heeft verdragen, terwijl Hij de schande heeft veracht*" (Hebr. 12:2).

Zendt aan ieder voor wie niets bereid is, een deel

Als wij voor onszelf geproefd hebben wat vet is, als wij gedronken hebben wat zoet is, de dingen die Christus aan de Zijnen geeft en niet aan de wereld, dan zijn wij ook in staat een deel daarvan te zenden aan hen voor wie niets bereid is. Er zijn altijd zwakken die geholpen moeten worden om hindernissen te overwinnen, kinderen waarvan men de tranen moet drogen. Maar om dat te kunnen doen, moeten wij eerst zelf de kracht en het medelijden ontvangen hebben. Wij kunnen van dat wat God ons heeft gegeven een deel aan anderen doorgeven. Wij leven toch niet op aarde als egoïsten, wij zijn er om elkaar te helpen! Wij worden in onze samenkomsten geholpen door de aanwezigheid van onze broeders en zusters. De reden daarvan is dat God in Zijn wijsheid heeft beslist dat ieder lid van het lichaam van Christus nodig is voor het welzijn van de andere leden. Diegenen die het beste helpen zijn zij die het meest verbonden zijn met het levende Hoofd in de heerlijkheid. Ik hoop dat God ons allemaal zal helpen om delen aan anderen te zenden.

Het geheim van onze kracht

Er is een tijd om te wenen en er is een tijd om vreugde te bedrijven. Maar Nehemia zegt: "(...) *de vreugde in de HERE, die is uw toevlucht*". Dat is het ware geheim van geestelijke kracht: de vreugde die de gelovige ondervindt in de persoonlijke kennis van de gemeenschap met de Heer. Wie is Hij in werkelijkheid voor ons? Welke persoonlijke relatie hebben u en ik met Hem gehad in al die jaren die wij achter de rug hebben?

Hebben wij een levende gemeenschap gekend met de Heer Jezus Christus in de hemel, persoonlijk, ieder voor zich? Hebben wij om zo te zeggen de zoom van Zijn kled in de heerlijkheid aangeraakt? Hebben wij Zijn vriendelijke stem gehoord? Dat is een stem, die zelfs gehoord kan worden te midden van het lawaai om ons heen. Overall in deze wereld kan die stem worden gehoord. Ik twijfel er niet aan dat veel kinderen van God dit dikwijls hebben ervaren, maar ongetwijfeld zal iedereen het met mij eens zijn dat wij er meer van hadden *kunnen* genieten.

Nehemia had kunnen zeggen: ‘U hebt geen sterke muren, geen prachtige tempel zoals die van Salomo, maar u hebt de HERE. Hij is vóór u. Hij heeft u geleid vanuit Babel, door de woestijn en heeft u gebracht tot de berg Sion met een bepaald doel. Weet u, waarom God u heeft verlost uit de ballingschap? Zou dat zijn omdat u zo’n goed en godvrezend volk bent, dat het niet gepast was u nog langer aan de oevers van de Eufraat te laten? Nee, het is omdat de Messias volgens de profetie in Jeruzalem moet verschijnen, gezeten op een ezelin, komend als Koning te Sion. Omdat het nageslacht van Abraham daar moet zijn in de stad van David om Hem te ontvangen. Trouw aan Zijn beloften, wil God u Zijn heil brengen. Het is Zijn vreugde u te zegenen. Die zekerheid moet uw kracht zijn. Kijk vooruit naar de komst van de Christus’.

Korte tijd nadat dit getuigenis was gegeven, werd het Oude Testament afgesloten en God sprak niet meer door middel van profetie, totdat Johannes de Doper, de directe voorloper van de Messias, kwam.

De vreugde over de komst van Christus

Waarom heeft God onze ogen geopend om in Zijn Zoon te geloven? Opdat wij de Heer Jezus zouden kunnen *verwachten*. Daarom heeft Hij ons uit deze wereld geroepen. Staan wij klaar en wachten wij op Zijn komst? Is dat onze vreugde? Wij kunnen op dit ogenblik opgenomen worden de Heer tegemoet in de lucht. Is die gedachte een vreugde voor ons? Of willen we liever dat Hij wacht tot volgende week? Laat ons hart in bereid zijn voor Zijn komst. Hij komt en de vreugde over Zijn komst is onze kracht. Wees ervan verzekerd dat wij sterker zullen zijn dan ooit, als wij deze heerlijke hoop in onze harten vasthouden. Wij willen altijd krachtig zijn, maar laten wij niet vergeten dat wij dit alleen kunnen zijn in de Heer.

Wanneer men het leven van Paulus bekijkt vanuit werelds standpunt, zou men kunnen zeggen dat het einde ellendig was. Voor de wereld gaat het om een schitterende loopbaan, het behalen van het ene succes na het andere. Hoe ouder een belangrijk persoon wordt, hoe meer de wereld hem met eer overlaadt. Maar waar was de eer voor de grote apostel? Waar was de open haard waar hij in vrede zijn leven kon eindigen? Hij moest in een gevangenis in Rome wachten op het bevel

van zijn terechtstelling. De trouwe dienstknecht van Christus, de grootste van de apostelen, leek op een schitterend licht dat uitging in diepe duisternis. Men zou zich kunnen afvragen *waarom* Paulus aan gevangenschap werd blootgesteld. Daarvoor zijn ongetwijfeld meerdere redenen, maar één van de redenen is zeker dat hij zijn brief aan de Filippiëzen heeft kunnen schrijven over de christelijke blijdschap. Het is nutteloos anderen op te wekken om zich te verheugen, als men zelf niet blij is. Paulus verheugde zich en hij nodigde anderen uit zich te verblijden.

Paulus was in de gevangenis geworpen om te sterven. Maar er was Iemand die nog dichterbij hem was dan de soldaat waaraan hij was vastgeketend. Dat was de Heer Jezus. Zouden wij beter gezelschap kunnen wensen? Als wij Hem hebben, is dat voldoende. Paulus had de Heer, en de vreugde in de Heer was zijn sterkte.

Daarom moeten wij erop wijzen dat als wij een echte hulp voor anderen willen zijn en hen willen dienen, wij ervoor moeten zorgen dat het bij onszelf in orde is. Wij moeten voor onszelf overtuigd zijn dat wat de Bijbel zegt, waar is; en dat ons geloof in God ons voldoende kracht geeft om ons altijd te kunnen verheugen. Er is een bron van genade die nooit opraakt, dat is de Heer Jezus Christus Zelf. Wij bevinden ons allemaal op de plaats die Hij heeft bepaald om een getuigenis voor Hem te zijn, al zijn we misschien ook verspreid. Maar er is één Persoon die bij ons is, waar we ook zijn. Enkel gelovigen bevinden zich op zeer afgezonderde plaatsen, waar vroeger een groot aantal mensen samenkwam. Ze zijn misschien maar met twee of drie gelovigen overgebleven, maar Hij die bij hen is, is oneindig meer waard dan allen die er vroeger geweest zijn. God heeft de een na de andere weggenomen. Maar er is Iemand, die Hij niet heeft weggenomen. Als wij zien op hen die weggegaan zijn, zouden wij kunnen huilen en rouw bedrijven; maar als wij op de Heer zien, horen wij Hem ook tegen ons zeggen: *“Ween niet (...) Gaat heen, eet lekkernijen en drinkt zoete dranken en zendt aan ieder voor wie niets bereid is (...) want de vreugde in de HERE, die is uw toevlucht”*.

“Zie, God is mijn heil, ik vertrouw en vrees niet, want mijn sterkte en mijn psalm is de HERE HERE, en Hij is mij tot heil geweest. Dan zult u met vreugde water scheppen uit de bronnen van het heil” (Jes. 12:2-3).

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1966-157](#)

Titel: [La joie dans la force](#)

Oude Sporen 2008